

“Έχει εκτίσει 25 χρόνια αλλά δεν έχει εκτίσει 25 χρόνια”

Και όμως αυτή είναι η συμπυκνωμένη συλλογιστική του Εισαγγελέα Εφετών Λαμίας προκειμένου να απορρίψει την έφεση του Δ. Κουφοντίνα για την υφ' όρων απόλυση.

Είναι μια συλλογιστική δανεισμένη από τον Βέγγο όταν ζητούσε 2000 δραχμές δανεικά από το αφεντικό του και εκείνος του έδινε 1000 και τελικά συμφώνησαν ότι το αφεντικό χρωστάει 1000 και ο Βέγγος τίποτα και από το θέατρο σκιών όταν ο Καραγκιόζης μοιράζεται με τον Χατζηαβάτη ένα ποσό σε “ίσα” μερίδια: «τα δικά μου, δικά μου και τα δικά σου, δικά μου». Αν αυτά δεν τα έχετε δει, διαβάστε την πρόταση του Εισαγγελέα παρακάτω.

“ ... Στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Δυνάμει της με αριθμό Β ΜΕΚ 62/27-1-2021 συγχωνευτικής απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθήνας καθορίσθηκε στον εκκαλούντα συνολική ποινή κάθειρξης είκοσι ενός [21] ετών με εκτιτέα ποινή τα είκοσι [20] έτη **πλέον της μη συγχωνευτής ποινής της ενδεκάκις ισόβιας κάθειρξης**. Σύμφωνα με τον από 26-10-2021 [επικαιροποιημένο] πίνακα υπολογισμού ποινής του Κ.Κ. Δομοκού η κράτηση του εκκαλούντος για τις ποινές, που συγχωνεύθηκαν στην παραπάνω συγχωνευτική απόφαση, άρχισε στις 5-9-2002 [σύμφωνα με το με αριθμό 5/8-9-2002 Ενταλμα Προσωρινής Κράτησης του Ειδικού Εφέτη – Ανακριτή Αθηνών] και μέχρι την σύνταξη του πίνακα ο εκκαλών είχε εκτίσει πραγματική ποινή κάθειρξης δεκαεννέα [19] ετών, ενός [1] μήνα και είκοσι μίας [21] ημερών, ενώ με ευεργετικό υπολογισμό 2.904 πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων, που αντιστοιχούν σε εκτιθείσα ποινή επτά [7] ετών, ένδεκα [11] μηνών και δεκαεννέα [19] ημερών, **έχει εκτίσει ποινή μεγαλύτερη των 25 ετών**, το δε υπόλοιπο της ποινής του είναι ισόβια κάθειρξη. Με βάση τα ανωτέρω σε συνδυασμό και με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας μας, ο εκκαλών, ο οποίος έχει καταδικασθεί και σε ένδεκα [11] φορές ισόβια

κάθειρξη, δεν έχει εκτίσει πραγματική ποινή είκοσι πέντε [25] ετών και ως εκ τούτου δεν έχει συμπληρώσει τον επιβαλλόμενο ελάχιστο χρόνο παραμονής σε σωφρονιστικό κατάστημα...”

Υπάρχει και κάτι άλλο. Η μέχρι τώρα διάταξη -έως την 1/7/19- προΐσχύσαντος Ποινικού Κώδικα, με την οποία το όριο αυτό ορίζεται στα 19 χρόνια πραγματική έκτισης και ο Κουφοντίνας έχει πάνω από 25 χρόνια αν συνυπολογίσουμε τα μεροκάματα που μετράνε 7 χρόνια.

Είναι προκλητικοί και μας το λένε με τον πιο ωμό και κυνικό τρόπο. Εφαρμόζουμε το ποινικό δίκαιο του εχθρού και αυτό σημαίνει ότι αποφασίζουμε με εξωνομικές λογικές και είναι ο **Κυρίαρχος** αυτός που παράγει το Δίκαιο. Να’ στε καλά τουλάχιστον που επιβεβαιώνετε τις αντιεξουσιαστικές κριτικές και κανέναν άλλον, για το χαρακτήρα του κράτους και των θεσμών.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΡΟΤΕΙΝΩ

Να απορριφθεί η με αριθμό 128/9-12-2021 έφεση του Δημητρίου Κουφοντίνα του Κωνσταντίνου, κρατούμενου Κ.Κ. Δομοκού, κατά του με αριθμό 187/30-11-2021 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Λαμίας.

Να επικυρωθεί το ανωτέρω εκκαλούμενο βούλευμα

Να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εκκαλούντος.

Λαμία 24 Ιανουαρίου 2022

Εντάξει τα καταλάβαμε την ξέρουμε τη γλώσσα

Συντακτική ομάδα Βαβυλωνίας

Νώντας Σκυφτούλης: Έχει η υπεράσπιση των δικαιωμάτων αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά;

Έχει η υπεράσπιση ανθρωπίνων δικαιωμάτων αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά;

Παρά τις δημοκρατικές προθέσεις που συνίσταται στην νομική κατοχύρωση των πολιτικών ατομικών δικαιωμάτων ο κ. Χριστόφορος Σεβαστίδης (Δ.Ν- Εφέτη, Πρόεδρος της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων) έθεσε το ερώτημα με τη βεβαιότητα ότι είναι ήδη απαντημένο.

Με την εμφάνισή του στη ζωή ο άνθρωπος έχει ταυτόχρονα αυτονόητα ανθρώπινα δικαιώματα χωρίς κανένα όρο εκτός της γέννησής του; ρωτάμε εμείς προκειμένου να δώσουμε μια απάντηση που μας αφορά όσο κανένα άλλο ερώτημα

Αν μπορούσαμε να απαντήσουμε με ένα ναι στο δεύτερο ερώτημα ίσως δεν θα χρειαζόταν να διευκρινίσουμε με πόσο λάθος βεβαιότητα θέτει το ερώτημα ο κ. Πρόεδρος. Λίγο πριν περάσουμε στην ουσία των ερωτημάτων καλό είναι να διευκρινίσουμε την πολιτικολογία γύρω από τα ανθρώπινα δικαιώματα, η οποία είναι σίγουρα πιο ελαφριά από το διερώτημα του Προέδρου. Βέβαια το ερώτημα το έθεσε στους υπάκουους του Κυρίαρχου, του Λεβιάθαν συναδέλφους του, που είναι της αντίληψης μέσες -άκρες ότι ο κυρίαρχος κατέχει το προνόμιο της εξαίρεσης και αυτό είναι νόμιμο

Λοιπόν η Δεξιά καθόλη τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου είχε σαν ιδεολογική αιχμή του δόρατος έναντι του ανατολικού μπλοκ **τα ανθρώπινα δικαιώματα** και με αυτό εννοούσαν το δικαίωμα λόγου ,ελευθερίας μετακινήσεων συναθροίσεων και όλα τα τοιούτα . Με τη λήξη του ψυχρού πολέμου είναι η Αριστερά που παίρνει τη σκυτάλη υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και με αυτό τον τρόπο συνδέεται και ιστορικά με το γενικότερο πρόταγμα της σε μια νέα προοπτική. Έτσι η φιλολογία για τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν υπήρξε ποτέ στο παρελθόν τόσο πολύ διαδεδομένη και αποδεκτή και ο κίνδυνος του περιορισμού τους δεν ήταν τόσο έντονος όπως σήμερα. Τι συμβαίνει λοιπόν; Πως δύο αντίθετες πολιτικές δομές επικαλούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα οποία θέλουν να τα επιβάλλουν διαμέσου του κράτους ; Θα σας απαντήσω αμέσως.

Κ. Πρόεδρε όταν γεννιέται ο άνθρωπος το πρώτο πράγμα που κάνει μετά τις πρώτες ανάσες είναι να Πολιτογραφηθεί. Να εγγραφεί σαν πολίτης σε ένα δημοτολόγιο. Για να εγγραφεί και να πολιτογραφηθεί δεν αρκεί που γεννήθηκε σαν άνθρωπος αλλά θα πρέπει οι γονείς του -στην προκειμένη περίπτωση της χώρας- να είναι Έλληνες και το έδαφος που γεννήθηκε να ανήκει στο ελληνικό κράτος. Αίμα και Γη που λέει και ο Γερμανικός ρομαντισμός. Ταυτόχρονα με την εγγραφή πέφτουν στο σώμα του όλες οι νομικές ενσαρκώσεις είτε για να τον προστατεύσουν είτε για να τον περιορίσουν όχι σαν άνθρωπο αλλά σαν έλληνα. Από τη στιγμή της πολιτογράφησης είναι νόμιμος έλληνας και όχι άνθρωπος. Για να το κάνω ψιλά αν παρεμπιπτόντως γεννηθεί στο ίδιο δωμάτιο ένας άνθρωπος που οι γονείς του είναι από την Νιγηρία δεν μπορεί να πολιτογραφηθεί παρόλο που είναι άνθρωπος.

Αυτό που περιγράψαμε αποτελεί το πλαίσιο κυριαρχίας του εθνοκράτους πάνω στη γέννηση στο σώμα αλλά και στην ζωή του ανθρώπου μέσα στο εθνοκράτος και το πλαίσιο αυτό ανοίγει και κλείνει για το κράτος ή για τον υπήκοο ανάλογα με τους εκάστοτε συσχετισμούς. Πάντα όμως αυτά τα εκάστοτε πλαίσια, το κράτος είναι αυτό που τα επιβλέπει και τα επιτηρεί. Πρόκειται

για πολιτικά δικαιώματα για δικαιώματα του πολίτη υπήκοο σε μια θεσπισμένη εξουσία και όχι ανθρώπινα από την άποψη ότι καμιά θεσπισμένη εξουσία δεν αναγνωρίζει τον άνθρωπο καθαυτό παρά μόνο σαν πολίτη του. Τι μπορεί να γίνει σε έναν άνθρωπο ο οποίος δεν πολιτογραφείται ή δεν τον πολιτογραφούν με τη γέννησή του; Αυτός όχι μόνο σαν άνθρωπος δεν αναγνωρίζεται αλλά ούτε σαν πολίτης. **Είναι ο γυμνός άνθρωπος ο φονεύσιμος, ο χωρίς ύπαρξη.** Παράδειγμα ο τύπος του μετανάστη-πρόσφυγα που πνίγεται στο Αιγαίο για τον οποίον η ύπαρξη δεν είναι αναγνωρισμένη ούτε σαν πολίτη διότι δεν ανήκει σε κανένα εθνοκράτος.

Όλα αυτά είναι σχετικά πρόσφατα αλλά και από την αρχή της νεωτερικότητας και της πολιτικής φιλοσοφίας τα πράγματα ήταν ακόμη χειρότερα. Ο ίδιος ο Χομπς μας καλούσε να εκχωρήσουμε το σύνολο των δικαιωμάτων στον κυρίαρχο ηγεμόνα με την ανταποδοτικότητα να μας προστατεύει παρέχοντας μας ασφάλεια από τον διπλανό μας που συνεχώς επιβουλεύεται τη ζωή μας.

Μετά από αυτά νομίζω εύκολα γίνεται αντιληπτό ότι οποιοδήποτε πολιτικό δικαίωμα κατακτάει η κοινωνία και ο άνθρωπος-πολίτης περιορίζει την εξουσία του κράτους. Ισχύει φυσικά και το αντίστροφο. Όταν το κράτος διευρύνει τα δικαιώματά του η κοινωνία περιορίζει τα δικά της. Αυτή η πάλη μεταξύ της πολιτικής κοινωνίας και της εξουσίας είναι αρνητική και αντίστροφη. Η πάλη λοιπόν για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα είναι κατεξοχήν αντιεξουσιαστική όχι φυσικά με την ιδεολογική έννοια αλλά με την αισθητή. Οποιοδήποτε χαρακτήρα και αν έχει ένα κρατικό καθεστώς λειτουργεί προκειμένου να διευρύνει την ισχύ του συσσωρεύοντάς την είτε μέσα από την ιδεολογία που το συνέχει είτε μέσα από την βία. Εξάλλου το Άουσβιτς δεν είναι μακριά.

Τις συνέπειες των πολιτικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων όμως τις υφίσταται σαν άνθρωπος (κρατική βία, φυλάκιση, θανατοπολιτική) αλλά τις απολαμβάνει σαν πολίτης. Αυτό ακριβώς που υφίσταται ο Κουφοντίνας αυτή τη στιγμή από την εξουσία του κράτους

Όσον αφορά τώρα τα ανθρώπινα δικαιώματα εκεί θα αρχίσουμε να μιλάμε όταν φτάσει η στιγμή ο άνθρωπος να αναγνωρίζεται επειδή είναι άνθρωπος και αυτό προϋποθέτει μια κοινωνία χωρίς κυρίαρχο, ηγεμόνα και κράτος στον οποίο θα ανήκει νομικά ο γεννηθείς άνθρωπος. Αυτό φυσικά είναι μια άλλη κουβέντα πιο ανθρώπινη.

Νώντας Σκυφτούλης

Δ.Σ.Α. : Πίσω στα θρανία της ντροπής

του Κώστα Παπαδάκη

Συμπληρώνονται τις μέρες αυτές 70 χρόνια από την εκτέλεση (5/3/1951) του 23χρονου Νίκου Νικηφορίδη, που καταδικάστηκε σε θάνατο από το έκτακτο Στρατοδικείο Θεσσαλονίκης, επειδή η συμμετοχή του στο «Φιλειρηνικό Δημοκρατικό Μέτωπο Νεολαίας» και στην «Διεθνή Εκκληση της Στοκχόλμης» για την ειρήνη, θεωρήθηκε ως συγκαλυμμένη προσπάθεια κατασκοπίας για την Σοβιετική Ένωση και το παράνομο τότε Κ.Κ.Ε. Ένα παιδί 23 χρονών, που οι φωτογραφίες το δείχνουν διπλάσιο της ηλικίας του, καθώς είχε προλάβει να γευθεί τις περιποιήσεις και τα βασανιστήρια της ασφάλειας και της Μακρονήσου, οδηγήθηκε στην εκτέλεση χωρίς από την τότε κυβέρνηση του «κεντρώου» Σοφοκλή Βενιζέλου, παρά το διεθνές κύμα συμπαραστάσης για να σωθεί η ζωή του. Ένας από τους φορείς που σιώπησαν τότε ήταν ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών.

Ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών ήταν ένα συντηρητικό προπύργιο συντεχνιακό, στον οποίο δικαίωμα εκλέγεσθαι τότε είχαν μόνο οι παρ' Αρείω Πάγω δικηγόροι (το 1/10 των εγγεγραμμένων) και είχε διανύσει το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας του 1940 με

Προέδρους διορισμένους από κατοχικές κυβερνήσεις σε διοικούσες επιτροπές, ένας εκ των οποίων ο Νικόλαος Ροντήρης εξελέγη στη συνέχεια το 1949 και ήταν Πρόεδρος του δικηγορικού συλλόγου Αθηνών μέχρι το Νοέμβριο του 1951 που πέθανε, διαρκούσης της δίκης Μπελογιάννη. Επί προεδρίας του λίγα χρόνια πριν, το 1947 είχε απορρίψει αίτημα συγγενών εξορίστων δικηγόρων για να ζητήσει ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών την απόλυσή τους από την εξορία. Είχε διώξει πειθαρχικά τον Μιλτιάδη Πορφυρογέννη, ένα έξοχο στέλεχος της αριστεράς, δικηγόρο, για δηλώσεις τις οποίες είχε κάνει σε διεθνές συνέδριο καταγγέλλοντας τη λευκή τρομοκρατία στην Ελλάδα. Είχε σιωπήσει στη δολοφονία του αγωνιστή δικηγόρου Γιώργου Πουλίδη το 1948 στο στρατοδικείο της Τρίπολης. Και είχε υποχρεώσει τους υπαλλήλους του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών σε δήλωση νομιμοφροσύνης, την οποία είχαν υπογράψει όλοι πλην ενός, του Μιχάλη Βουρνά δικηγόρου, αδερφού του γνωστού ιστορικού Τάσου Βουρνά, τον οποίο και απέλυσε ο Ροντήρης επειδή δεν υπέγραψε. Μάλιστα, είχε επιχειρήσει εκβιαστικά και είχε καταφέρει να αποσπάσει απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών και μάλιστα όχι ομόφωνα, με μόνο 3 ψήφους διαφορά υπέρ, με την οποία είχε αποφασιστεί, να υποχρεωθούν όλοι οι δικηγόροι Αθηνών, όλα τα μέλη του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, να υποβάλουν δηλώσεις νομιμοφροσύνης προς το καθεστώς επ' απειλή διαγραφής. Και βέβαια δεν τόλμησε ποτέ να εφαρμόσει αυτήν την απόφαση.

Για τη δίκη Μπελογιάννη συνεπώς και για όλο εκείνο το κλίμα δεν υπήρξε κάποια διαμαρτυρία του Δικηγορικού Συλλόγου, κάποια καταγγελία, κάποια συμπεριφορά σαν αυτή που συνηθίσαμε και οικοδομήσαμε τα επόμενα χρόνια στο Δικηγορικό Σύλλογο και τον καταστήσαμε φυσικό, συλλογικό υπερασπιστή δικαιωμάτων και ελευθεριών. Το μόνο που έκανε εκείνη η διοίκηση για τη δίκη του Μπελογιάννη ήταν να απορρίψει το αίτημα του Γάλλου δικηγόρου Ντενερύ να παραστεί στη δίκη του Μπελογιάννη ως συνήγορος υπεράσπισης και σιώπησε φυσικά για όλες τις νομικές αυθαιρεσίες και την τρομοκρατία.

Ήταν μια περίοδος που οι συνήγοροι υπερασπιστές ακόμη δεν είχαν αρχίσει να διεκδικούν συνδικαλιστική κυριαρχία και θώκους.

Ο χαρακτήρας του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών άρχισε να αλλάζει από το 1955 με τη θέσπιση του νέου Δικηγορικού Κώδικα (ΝΔ 3026/1954) και με τη «Νέα Κίνηση Δικηγόρων», η οποία άλλαξε τους συσχετισμούς των δυνάμεων, την προϊούσα ριζοσπαστικοποίηση και αργότερα τη συνάντηση με τα κινήματα για το Κυπριακό, για το 114, για τους Λαμπράκηδες, την ειρήνη, το δικτατορικό κίνημα, την κατάληψη της Νομικής και του Πολυτεχνείου και τη μεταπολίτευση και σιγά-σιγά ο συνήγορος υπερασπιστής άρχισε να κυριαρχεί και να αναδεικνύει συνδικαλιστικές ηγεσίες. Ήδη το 1956 ο Μιχάλης Βουρνάς επαναπροσλήφθηκε στο Σύλλογο επί προεδρίας Αθανασίου Ζερβόπουλου, έγινε διευθυντής και με την ιδιότητα αυτήν τελεύτησε το βίο του το Φεβρουάριο του 1992 ως Διευθυντής του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Και τα επόμενα χρόνια φτάσαμε, όταν πια μαζικοποιήθηκε ο Σύλλογος, και μπορούσαν να ψηφίζουν όλοι οι δικηγόροι χωρίς εξαιρέσεις, να αναδειχθούν σε κορυφαίες συνδικαλιστικές θέσεις ηγεσίας μεγάλες ιστορικές μορφές υπερασπιστικές – για να μην παρεξηγηθώ αναφέρομαι μόνο σε ανθρώπους που έχουν φύγει από τη ζωή – όπως ο Ευάγγελος Γιαννόπουλος, ο Ευάγγελος Μαχαίρας, από του οποίου το βιβλίο για την ιστορία του Δικηγορικού Συλλόγου πολλά ενδιαφέροντα έχει κανείς να διαβάσει, και ο Τάκης Παππάς.

Η υλοποίηση της επιταγής του άρθρου 199 του τότε ισχύοντος Κώδικα περί Δικηγόρων (Ν.Δ. 3026/1954), το οποίο καθιστούσε τον Δικηγορικό Σύλλογο ανώτατο θεσμικό εκφραστή και υπερασπιστή των δικαιωμάτων και των ελευθεριών, συνέβαλε και στο να σταματήσουν οι εκτελέσεις και στο να αρχίσει η διαδικασία κατάκτησης όσων οι σκληρές μετεμφυλιακές κυβερνήσεις απαγόρευαν. Μεγάλες μορφές δικηγόρων αναδείχθηκαν πρωτόποροι στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών μέσα και έξω από τα δικαστήρια, δημιουργώντας ιερές παρακαταθήκες και κάποιες φορές πληρώνοντας και με την ζωή τους την ίδια το

τίμημα για την ανιδιοτελή υπερασπιστική δράση τους : Σταύρος Κανελλόπουλος, Ευάγγελος Γιαννόπουλος, Παντελής Λιότσος, Νικηφόρος Μανδηλαράς, Ευάγγελος Μαχαίρας, Τάκης Παππάς. Αλλά ακόμα και πρόεδροι προερχόμενοι από τον δεξιό χώρο (Επαμεινώνδας Ζαφειρόπουλος, Σωτήρης Πολύδωρας, Δήμητρης Παξινός) διακρίθηκαν όχι λίγες φορές για ανακοινώσεις, ψηφίσματα και παρεμβάσεις του Δ.Σ.Α., οι οποίες σε κορυφαία ζητήματα που άπτονταν κρατικών αυθαιρεσιών και περιορισμού δικαιωμάτων και ελευθεριών, τάσσονταν πάντα με το μέρος των θυμάτων ενάντια στην εξουσία. Συχνά κάποιοι υπεράσπισαν με διάφορους τρόπους εκείνους που η εξουσία θεωρούσε «τρομοκράτες»:

Ο Ευάγγελος Γιαννόπουλος υπήρξε ένας από τους συνηγόρους του Ρόλφ Πόλε στις δίκες έκδοσής του το 1976.

Ο Δημήτρης Παξινός έδωσε μαζί μας με συνέπεια τη μάχη για να μην εκδοθεί ο Τούρκος «τρομοκράτης» πολιτικός αγωνιστής Ταϋλάν στη Γερμανία το 2004 και το πέτυχε. Ενώ αναρίθμητες ήταν οι παρεμβάσεις του για ζητήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ιδίως για τα δικαιώματα των κρατουμένων.

Και ο πρόωρα εκλιπών Μιχάλης Ζαφειρόπουλος δεν ψήφισε ποτέ «Όχι» σε οποιοδήποτε ψήφισμα πρότεινε ο γράφων «αριστεριστής» σχετικό με ανθρώπινα δικαιώματα και κρατική καταστολή.

Όλα αυτά συνέβαλαν στη διαχρονική καταξίωση του Δικηγορικού Συλλόγου, όχι μόνο απέναντι στους δικηγόρους, αλλά απέναντι και στο κοινωνικό σύνολο διαμορφώνοντας την προσδοκία και την απαίτηση της ολόκληρου του νομικού κόσμου και της κοινωνίας για τις τοποθετήσεις του. Αυτό που αποτυπώνει και ο ισχύων κώδικας περί δικηγόρων (ν. 4194/2013) στο άρθρο 90 («Σκοποί και αρμοδιότητες δικηγορικών συλλόγων “)

Στους δικηγορικούς συλλόγους ανήκει :

α) *Η υπεράσπιση των αρχών και κανόνων του κράτους δικαίου σε μία δημοκρατική πολιτεία»*

Η σημερινή πλειοψηφία του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. και ο πρόεδρός του αποτελούν θλιβερή εξαίρεση και μας γυρίζουν στις μέρες του Ροντήρη , στο 1951. Σιωπούν εκκωφαντικά εδώ και 56 ημέρες, όσο διαρκεί δηλαδή η απεργία πείνας του Κουφοντίνα, που αποτελεί διαμαρτυρία και απαίτηση επαναφοράς στην νομιμότητα, εξαιτίας της παραβίασης του άρθρου 3 Ν. 4760/2020, που η ίδια η κυβέρνηση θέσπισε για την σωφρονιστική αντιμετώπιση του Κουφοντίνα, καθ' ομολογία της, και τον οποίο η ίδια παραβιάζει εξαπατώντας με εναλλασσόμενα κατά περίπτωση ψέμματα την κοινή γνώμη και προσπαθώντας να φορτώσει τις ευθύνες της στην δικαιοσύνη και στους συνηγόρους του. Η φωνή του Δ.Σ.Α. απουσιάζει, την στιγμή κατά την οποία έχει εκφραστεί η φωνή της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, του Συνηγόρου του Πολίτη, της Διεθνούς Αμνηστίας, των Δικηγορικών Συλλόγων Πατρών και Πειραιά, ακόμα και της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων, έστω και με τις διαφωνίες μερικών δεκάδων εκπροσώπων του «δικαστικού μεσαίωνα», όπως εύστοχα τους χαρακτήρισε ο πρόεδρος της Ε.Δ.Ε.

Όλοι αυτοί καταγγέλλουν είτε στο σύνολο είτε σε επιμέρους πτυχές της την καταπάτηση των αρχών και κανόνων του κράτους δικαίου που ο Δ.Σ.Α. επιφορτίζεται και νομικά πρωτίστως να υπερασπίζει.

Με την στάση τους αυτή, παρά τα έντονα και επανειλημμένα αιτήματα των συμβούλων της αριστεράς, αλλά και άλλων συμβούλων, όπως και του τ. αντιπροέδρου του θέμη Σοφού, περιορίζουν τον Δ.Σ.Α. σε ένα συντεχνιακό μικρομάγαζο, αποτυχημένης διαχείρισης και αυτό, αφού δεν κάνει τίποτα άλλο εδώ και αρκετούς μήνες από το να ζητάει να μείνουν ανοιχτά τα δικαστήρια ενάντια στην λογική και στην ογκούμενη αύξηση των κρουσμάτων της πανδημίας και να διεκδικεί εκλιπαρώντας λίγες εκατοντάδες ευρώ για τους πληττόμενους δικηγόρους, αντί να οργανώνει κινητοποιήσεις και να διεκδικεί ουσιαστική και πλήρη αποζημίωση και απαλλαγή από φόρους και ασφαλιστικές εισφορές.

Υποκλίνεται στον κυβερνητικό αυταρχισμό, τον οποίο ουδέποτε έχει καταγγείλει (συναθροίσεις, κατάργηση πανεπιστημιακού ασύλου, πανεπιστημιακή αστυνομία κα.), με αποτέλεσμα να γιγαντώνεται η καθημερινή και εκτεταμένη του εξάπλωση. Τα αντανakλαστικά του λειτουργούν αυτόματα μόνο όταν ο Ρουβίκωνας επισκέπτεται τα δικαστήρια.

Την ώρα που χιλιάδες δικηγόροι και νομικοί από όλη την Ελλάδα υπογράφουν, κινητοποιούνται και διαδηλώνουν κάθε μέρα, συμβάλλοντας με την παρουσία και την συμπεριφορά τους στην κατάκτηση του δικαιώματος των διαδηλώσεων στην πράξη για συμπαράσταση στον απεργό πείνας Δημήτρη Κουφοντίνα, η πλειοψηφία των μελών του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. είναι άφαντη, ανύπαρκτη και φοβική.

Ένας τέτοιος φόβος απέναντι στην συγκέντρωση διαμαρτυρίας που διοργανώθηκε χθες 3/3/2021 και ώρα 16.30΄ έξω από τα γραφεία του Δ.Σ.Α., τους έκανε να φέρουν την αστυνομία, να ασφαλίσουν πόρτες και παράθυρα και να εξαφανιστούν, μήπως τυχόν και θελήσουμε να μπούμε στο κτήριο. Ασφαλώς και δεν θα τους κάναμε την χάρη να εγκλωβιστούμε στα ντουβάρια του, την στιγμή που το καθήκον μας καλούσε σε μία ακόμα μαζική διαδήλωση χιλιάδων ανθρώπων στο Σύνταγμα. Γιατί για μας ο Δ.Σ.Α. δεν είναι τα ντουβάρια και οι τοίχοι του, είναι το «χώμα» που άφησαν οι προηγούμενες ηρωικές γενιές των αγωνιστών και αυτό το χώμα είναι δικό τους και δικό μας.

Και αν ο κ. Βερβεσός νομίζει, ότι προσαρμόζοντας την πολιτική του προς τα δεξιά διασπά το ακροατήριο των δικηγόρων που υποστηρίζουν την Ν.Δ. και γενικότερα του συντηρητικού τους κομματιού και ενισχύει τις πιθανότητες επανεκλογής του, δεν έχει παρά να συμβουλευτεί τα διδάγματα της συνδικαλιστικής ιστορίας του Δ.Σ.Α., τα οποία αποδεικνύουν χωρίς καμία εξαίρεση ότι όλοι οι διατελέσαντες «κεντροαριστεροί» πρόεδροι που ακολούθησαν την ίδια συμπεριφορά, ηττήθηκαν στις αμέσως επόμενες εκλογές από τον καθαρά δεξιό αντίπαλο τους. Δυστυχώς για αυτούς, το ακροατήριο των «κυρ – Παντελήδων» της

δικηγορίας στο οποίο φαίνεται να ελπίζει και ο σημερινός πρόεδρος είναι μαθημένο να ξεχωρίζει τα αυθεντικά από τις απομιμήσεις και φυσικά να τα προτιμά.

Εάν λοιπόν ο κ. Βερβεσός νομίζει ότι κάνοντας πλάτη στην κυβερνητική αυθαιρεσία και γενικότερα στην κυβερνητική πολιτική, συνεχίζοντας τον δρόμο στο επαίσχυντο ΝΑΙ στο δημοψήφισμα 2015, ενισχύει την επανεκλογή του, είναι βέβαιο ότι κοιμάται σε λάθος πλευρό, αλλά είναι πρόβλημά του. Δικαίωμά του είναι να διαχειριστεί την προσωπική του καριέρα, με τον τρόπο που εκείνος νομίζει. Εκείνο που δεν είναι δικαίωμα του είναι να την βάλει πάνω από την ιστορία του Δικηγορικού Συλλόγου και να την φέρει πίσω στα χρόνια του Ροντήρη, ξανά δηλαδή στις σελίδες της ντροπής από τις σελίδες της δόξας.

Τον ευχαριστώ και πάλι για τη στάση του, όπως και κάθε άλλον που συμπαραστάθηκε, απέναντι στη σύλλησή μου στις 6/12/2020, αλλά δεν αρκεί αυτό, ούτε ανατρέπει την όλη εικόνα.

Τις σελίδες της δόξας θα τις γράψουν οι χιλιάδες αγωνιζόμενοι κάθε μέρα μαχόμενοι δικηγόροι, που υπερασπίζονται αυτά που ο Δ.Σ.Α. εξαιτίας του απεμπολεί.

Και με τους αγώνες τους όταν η θλιβερή παρένθεση των «Ροντήρηδων 2021» θα κλείσει, ο Δ.Σ.Α. θα επανέλθει στον δρόμο που τον καλεί η ιστορία του.

Αθήνα, 4/3/2021

Κώστας Παπαδάκης

CONTRA TEMPO: παραλλαγές σε μια πεταλούδα κι αρκετά φέιγ βολάν

της Τέσης Λαζαράτου*

«Βαρύς ο κόσμος να τον ζήσεις,

όμως για λίγη περηφάνια το άξιζε.»

Όταν έγραφε ο Ελύτης αυτούς τους στίχους, σίγουρα δεν είχε στο μυαλό του ότι λίγες δεκαετίες μετά θα ήταν τόσο παρωχημένοι...

Μεσούσης της λαίλαπας των εξοντωτικά απολίτιστων πολιτιστικών –κι όχι μόνο– αποκαλύψεων, στην καρδιά της υγειονομικής κρίση που μαίνεται και της πολιτικής εκμετάλλευσης της που λυσομανά, αποκλεισμένοι στον ανέγγιχτο κόσμο της κατ' οίκον ιδιώτευσης, μήπως να βρούμε το χρόνο να σκεφτούμε τις λέξεις που χάνονται;

Περηφάνεια, τιμή, αντίσταση, σύγκρουση, ανάληψη ευθύνης, πάθος για τη λευτεριά, κι άλλες ομοούσιες «παλιάς κοπής», παρηκμασμένες έννοιες, ηχητικά κελύφη άδεια από νόημα ένεκα λεηλασίας, κινδυνεύουν να βρεθούν καθ' οδόν για το μουσείο της κοινωνικής μας ιστορίας. Εκθέματα επιτύμβια για τις επερχόμενες γενεές, καρφωμένα εφιαλτικά σε ταφόπλακες κάθε γλωσσικού σημαίνοντος μάς προετοιμάζουν, δια της απουσίας τους, στην κατεύθυνση του αφανισμού του συμβολικού πεδίου.

Και εμείς βαθιά ανυπόληπτοι έναντι του ιδίου του βλέμματός μας, αφού τελικά «ανέκφραστοι» παραχωρούμαστε στην ψυχική ερήμωση. Ούτε καν συμπτώματα ψυχικής τάξης δεν εμφανίζουμε πια οι άνθρωποι γιατί κι αυτό απαιτεί μια κάποια ψυχική δραστηριότητα που δεν μας βρίσκεται πλέον διαθέσιμη. Έτσι κάπως θα μετατραπούμε βορά στα αυτοάνοσα, ή υποψήφια θύματα στην επερχόμενη νέα πανδημία! Ανύποπτοι για τη μόλυνση που μας

έχει κατατροπώσει ήδη από πάντα, χωρίς έστω μία ελπίδα αντιδότησης στο δηλητήριο της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, κωφεύουμε ακόμα και στις λέξεις μας που χάθηκαν. Παραδομένοι καταστατικά στην πιο γλυκιά μέθη της κατανάλωσης διεκπεραιώσεων και συμπεριφορών που κρύβει εκείνος ο απεγνωσμένος που δεν θα εξεγερθεί ποτέ. Εφιαλτικό τοπίο ενός μελλοντικού κολαστήριου ή ένας άλλος εμφύλιος στο καιρό της ιικής δυστοπίας;

«Βαρύς ο κόσμος να τον ζήσεις,

όμως για λίγη περηφάνια το άξιζε.»

Όταν έγραφε ο Ελύτης αυτούς τους στίχους σίγουρα δεν είχε στο μυαλό του, ότι λίγες δεκαετίες μετά θα ήταν τόσο επίκαιροι. Πολλώ δε μάλλον, ότι θα χρειαζόταν μια απεργία πείνας, για να συναντήσουν εκ νέου αυτές οι παρωχημένες λέξεις τα πάντα επίκαιρα διακυβεύματά τους...

Γιατί οι λέξεις έχουν συντριβεί, αφού δεν μπόρεσαν να πουν για την «νόμιμη» αξίωση του κράτους πάνω στο μονοπώλιο της βίας. Και εκεί στη δίκαιη άρση της, όταν κι όπου οι σημασίες επανίστανται, το *contra tempo*! Σαν τη μουσική άρση που επισημαίνει – ενίσταται κι ανατρέπει ό,τι προηγήθηκε στη μουσική θέση, όχι ενάντια στο χρόνο αλλά από την άλλη του μεριά. Δια της αλλαγής του χρόνου –ένα τρικ επωφελούς διαιρετότητας παρότι ο χρόνος είναι τελικά αδιαίρετος– οδηγείται στο διφορούμενο του λόγου, ό,τι εμμένει οιονεί διαλείπον ως ιδεολογία. Το *contra tempo* μας εισάγει στο απροσδόκητο μη αναμενόμενο με ακριβώς τον αντίστροφο τρόπο από ό,τι η επιδημιολογία, στο προδοκώμενο μη αναμενόμενο.

Κοντολογίς σήμερα ίσως να αποδεικνύεται πως ο κορωνοϊός μπορεί να μας πει για την επίπτωση που έχει ο ένας στον άλλο. Να μας ξυπνήσει από το λήθαργο μιας υπνωτισμένης καθημερινότητας, να μας καταστήσει ενήμερους για την ξεχασμένη έννοια της αμοιβαιότητας και να καταδείξει την ανήκεστο βλάβη μιας τάχα-μου-θετικής-σκέψης που «άνθισε» στα χρόνια του

νεοφιλελευθερισμού. Για το πώς δηλαδή ο επαπειλούμενος θάνατος ενός απεργού πείνας είναι μια θύελλα τοξικής σκόνης που αν συμβεί, θα την εισπνεύσουμε όλοι. Κι αν τον αποτρέψουμε, αν με εκείνη την μαγική τηλεκίνηση της ύλης, μοναδική επίτευξη του θαυμαστού σύμπαντος της αλληλεγγύης, καταφέρουμε να συνδέσουμε πάλι τον ορό στη φλέβα του Δ. Κουφοντίνα, τότε οι λέξεις θα εμψυχωθούν σαν πεταλούδες κι οι ψυχές μας θα επαναοικειοποιηθούν ήχους, σημασίες και, ναι, την ελευθερία του πετάγματος!

Περηφάνεια, όπως το βλέμμα της καθηγήτριας στο ΑΠΘ, όταν το σώμα της γινόταν ασπίδα στον παρολίγο διαμελισμένο φοιτητή.

Τιμή, όπως εκείνοι που χάσανε βίαια την παιδικότητά τους και τώρα αποπειρώνται να γυρίσουνε πίσω για να την τιμήσουν.

Αντίσταση, όπως εκείνοι που για πέμπτη Παρασκευή τρώνε ξύλο δεχόμενοι απρόκλητες και συνεχόμενες επιθέσεις από τα εντεταλμένα όργανα της καταστολής, κατ' ευφημισμόν «δυνάμεις ασφαλείας».

Σύγκρουση, όπως ο καθηγητής που διαχωρίζει τη θέση του από τη σύγκλητο, για την παραχώρηση της παιδείας στο υπουργείο δημόσιας τάξης.

Ανάληψη ευθύνης όπως στην «επίθεση» με τρικάκια υπέρ του Κουφοντίνα στο σπίτι της Προέδρου της Δημοκρατίας – έτσι ονομάστηκε η ρίψη φείγ βολάν.

Πάθος για την λευτεριά όπως 47η μέρα απεργία πείνας του πολιτικού κρατούμενου Δημήτρη Κουφοντίνα, ενός λεύτερου ανθρώπου παρότι φυλακισμένου, που με την απεργία του επιμένει να εγγράφει με όρους συμβολικής νομιμότητας ό,τι η αστική νομιμότητα παράτυπα αποκλείει.

«Ο Άλλος δεν είναι θεμέλιο αρχών και ηθικών, δεν είναι η ύψιστη απόδειξη της ύπαρξης του α πριόρι-Εγώ, είναι ασύνδετος, ασυσχέτιστος και απόλυτα απροσδιόριστος, μέχρι να επικρατήσει ως ο μόνος πραγματικός καθορισμός» λέει η λεβινασική

παρακαταθήκη. Αλλά εσείς οι άλλοι που σκέφτεστε αλλιώς τον άλλον, εξουσιολάγνοι, διαστροφικοί και άρχοντες, όσοι κι όσες αφήνετε να βασανίζεται ένας άνθρωπος μέχρι την εσχατιά της εξόντωσης, και σεις όσοι σας αρέσει να τον ταπεινώνετε... παραληρητικά παντοδύναμοι, κανείς δεν θα βρεθεί να σας σκεφτεί, διαβάζοντας αυτόν το στίχο του Ελύτη.

Ούτε οι σκιές σας.

* Η Τέση Λαζαράτου είναι ψυχοθεραπεύτρια.